

Олександр ОНИЩУК

Національна академія сухопутних військ

імені гетьмана Петра Сагайдачного

(Львів, Україна)

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-7381-9117>

Електронна пошта: onischuk4490@gmail.com

СТВОРЕННЯ ТА ПЕРША УЧАСТЬ ПРИВАТНИХ ВІЙСЬКОВИХ КОМПАНІЙ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ У ВОЄННИХ КОНФЛІКТАХ

У статті розкрито створення та першу участь російських приватних військових компаній у воєнних конфліктах на прикладі приватної військової компанії «Славянський корпус». З'ясовано, що вона бере свій початок від приватної охоронної компанії Moran Security Group, що набула першого бойового досвіду з використання такої гібридної форми військової агресії та заклала передумови створення для нових російських приватних військових компаній, зокрема й «Вагнера». Їх створення та використання Російською Федерацією особливо оживилося і стрімко набрало оберту після окупації українського Криму, участі у війні на сході України в 2014 р. і подій у Сирії 2015 р. Поява таких структур розширила можливості Російської Федерації проектувати свій вплив військовим шляхом в Україні та на Близькому Сході, застосовуючи методи, якими держава офіційно не може послуговуватися.

Ключові слова: військова агресія, найманство, наймана приватна армія, приватна військова компанія, приватна охоронна компанія, приватна військова компанія «Славянський корпус», російські найманці.

Постановка проблеми. Практика використання найманих приватних силових організацій у воєнних конфліктах, залучення на контрактній основі військових фахівців має багатомісячну історію. Широке розповсюдження приватних військових компаній (далі — ПВК) у війнах сучасного покоління тісно пов'язане з гібридним характером їх дій. Геополітичні зміни і реструктуризація, що відбулися у світі від початку 1990-х років із закінченням «холодної війни», спричинили швидкий розвиток приватної військової індустрії. З цього часу ПВК стають дуже привабливим і респектабельним бізнесом. Так, експерти з міжнародного гуманітарного права прогнозують швидке поширення та розширення переліку послуг, які можуть надавати ПВК. Не винятком стали й російські ПВК, у тому числі й ПВК «Вагнера», експансія якої донедавна поширювалася по всьому світу, зокрема в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тематикою дослідження діяльності ПВК займається небагато дослідників. Так, у 2013 р. з'являється перша публікація серед матеріалів журналістських розслідувань за авторства Д. Короткова (Коротков, Д. 2013) на порталі «Фонтанка.Ру», що засвідчує участь російських найманців при-

ватної компанії «Славянський корпус» у бойових діях у Сирії та невдачі, якої вони там зазнали. Уже в 2014 р. у виданні “Feral Jundi” виходить публікація, присвячена участі російської приватної компанії «Славянський корпус» у бойових діях у Сирії (Industry Talk... 2014). У 2014 і 2015 рр. публікується кілька матеріалів журналістських розслідувань (Командиры «Славянского корпуса...») і Д. Короткова (Коротков, Д. 2015) на порталі «Фонтанка.Ру», в яких розкрито безпосередню участь російської ПВК «Славянський корпус» у бойових діях з утримання контролю за центром сирійської нафтової промисловості у районі м. Дейр-ез-Зор, і невдачі, якої вона там зазнала. У 2018 році Радіо Свобода опублікувала матеріал С. Хазов-Кассія (Хазов-Кассія, С. 2018) під назвою «Проект «М'ясорубка», в якому троє представників командування ПВК «Вагнера» розповідають про участь у подіях на Донбасі та у Сирії. А в 2020 р. журналісти 5 каналу провели власне розслідування (Звідки взялася ПВК... 2020) і намагалися з'ясувати звідки ж походить ПВК «Вагнера», історію виникнення та скільки серед її найманців перебуває українців. Цього ж року на порталі «Миротворець» опублікували матеріал журналістського розслідування І. Гусь-

кова та А. Кіряцева (Гуськов, И. & Кіряцев, А. 2020) стосовно ПВК «Славянський корпус», у якому розкривається історія її бойових дій у Сирії та провал у роботі Федеральної служби безпеки (далі — ФСБ) Російської Федерації. Досить цікавим є матеріал за авторства І. Семенової (Семенова, І. 2023), опублікований у 2023 році на сайті NV.UA, присвячений екс-спецназівцю Дмитру Уткіну, який створив і подарував ім'я пригожинській ПВК. Цього ж року С. Полунін (Полунин, С.) на сайті Militaryarms.Ru опублікував статтю, присвячену діяльності російської приватної охоронної компанії Moran Security Group, що спеціалізується на забезпеченні безпеки й охороні об'єктів як на суші, так і на воді, а також хто може потрапити в компанію, вимоги до кандидатів та умови контракту й оплати їх послуг.

Мета статті — розкрити створення першої російської приватної військової компанії «Славянський корпус», її організацію, завдання, озброєння та участь у сирійському збройному конфлікті 2013 року.

Виклад основного матеріалу. Під час громадянської війни у Сирії [збройний і політичний конфлікт у Сирії, що розпочався 15.03.2011 р. з демонстрацій, які були частиною «Арабської весни», а в 2012 р. переріс у повстання, а згодом у громадянську війну] Російська Федерація не могла відкрито надати військову допомогу сирійському президенту Башару аль-Асаду [сирійський державний і політичний діяч, 19-й президент Сирії з 17.06.2000 р., верховний головнокомандувач збройних сил Сирії; син колишнього президента Сирії Хафеза аль-Асада], оскільки у цьому конфлікті вона намагалася відігравати роль так званого «голуба миру». Проте військову допомогу керівництво Російської Федерації стало надавати під прикриттям. Охочих повоювати таємно відправили з Росії до Сирії як співробітників приватної військової компанії. А в якості прикриття став у нагоді контракт Міністерства нафти і мінеральних ресурсів Сирії на охорону об'єктів із видобутку, транспортування та перероблення сирійської нафти у районі Дейр-ез-Зор. Усі переговори у Москві з направлення російських найманців до Сирії особисто проводив посол Сирії у Російській Федерації Ріяд Хаддад (документи на їх відправлення були підписані у серпні 2013 р. саме за його каденції). Формально, набором найманців «нового типу» до Сирії займалася компанія «Славянський корпус» (*англ.* Slavonic Corps Limited), зареєстрована восени 2013 р. у Гонконзі. Однак насправді зазначений

офшор був прикриттям для російської приватної охоронної компанії Moran Security Group, яка, як виявилось з розміщених на її ж сайті даних, спеціалізується на забезпеченні безпеки й охороні об'єктів, причому, як на суші, так і на воді. Конкретні цілі та завдання її діяльності не розголошуються. Припускається, що, крім охоронних функцій, її співробітники могли брати участь у бойових діях.

У компанію набирають не просто добровольців, а таких, хто відповідає таким умовам: служба у МВС, спецназі, досвід бойових дій; володіння іноземними мовами (мінімум — англійською), вік 25–60 років. На озброєнні компанії знаходиться винятково стрілецька зброя: автомати, карабіни, пістолети, гвинтівки (Полунин, С.). Компанія публікувала оголошення про найм контрактників у довготривале відрядження до Сирії, буцімто для захисту нафтових родовищ, сирійських енергетичних об'єктів, інтересів російських компаній, їх співробітників і певної кількості громадян, які знаходяться на підприємствах цієї країни [але фактично — для участі у громадянській війні на боці військ Башара аль-Асада], пропонувала зарплату в \$5 тис. на місяць, \$20 тис. за інвалідність і \$40 тис. за смерть (Коротков, Д. 2013). Оголошення привернули увагу колишніх спецназівців, які проходили службу у різних російських силових відомствах. Багато хто з них набув бойового досвіду під час війн у Таджикистані та Північному Кавказі (Полунин, С.). При цьому понад половину завербованих найманців склали саме співробітники Moran Security Group. За свідченням самих найманців, відбір і співбесіду з кандидатами на вступ до ПВК «Славянський корпус» проводив особисто президент групи компаній Moran Security Group Вячеслав Калашніков (колишній офіцер контррозвідки ФСБ). Безпосередньо очолили «слов'янський похід у Сирію» заступник директора компанії Moran Security Group Вадим Гусев та один із її засновників і керівник її кадрової служби Євген Сидоров. Посередниками між сирійським послом і російською охоронною компанією Moran Security Group виступили співробітники ФСБ. Загалом цією компанією було відібрано 267 найманців, серед яких кілька громадян Білорусі та України (Гуськов, И. & Кіряцев, А. 2020; Звідки взялася ПВК... 2020).

У подальшому, у вересні 2013 р., відібраних найманців доправляли до Сирії двома партіями: першу — літаком Санкт-Петербург — Мінськ — Тегеран — Дамаск; другу — літаком Санкт-Пе-

тербург — Бейрут, а потім автотранспортом у Дамаск. Місцем збору у Дамаску обрали готель Dama Rose Hotel (Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020), а кінцевою точкою була військова база у Латакії.

Для більш детального розуміння обстановки, що склалася на той час, наведемо кілька цитат із журналістських розслідувань порталу «Миротворець» (англ. Myrotvorets) про ПВК «Славянський корпус».

«Велике поле між Латакією і Тартусом обнесене колючим дротом. Там розташовувалися резервісти сирійські та наш батальйон. Раніше начебто був іподром. Розмістили у колишній стайні. До жовтня там уже було 267 осіб із «Славянського корпусу», розбитих на дві роти. Одна рота комплектувалася козаками з Кубані, інша — народом з усієї Росії, з Петербурга осіб 10–12. Як говорили отці-командири, чисельність корпусу в Сирії передбачалося довести до 2 тисяч осіб» [у вересні–жовтні 2013 р. найманців ПВК «Славянський корпус» також розмістили там, де наприкінці 2015 — на початку 2016 р. дислокувалися «іхтамнети» з ПВК «Вагнера». Розташовувалася їх казарма-стайня на військовій базі на північ від міста Джабла неподалік від аеродрому військово-повітряних сил (ВПС) Сирії «Хмеймім», який із серпня 2015 р. перейшов у повне розпорядження військово-космічних сил (ВКС) Росії] (Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020).

«Крім автоматів батальйон отримав кулемети, гранатомети. Зенітні установки — 1939 року випуску. Міномети — 1943 року. Було сформовано екіпажі для чотирьох танків Т-72 і кількох БМП. Питання про відповідність озброєння завданням об'єктової охорони постало гостро навіть у найдовірливіших і було задане». «Ви приїхали воювати чи охороняти? Хто охороняти — у вічний наряд на госпроботи», — таким було командирське слово у відповідь».

Значимо, що командиром роти «російських мужиків» призначили співробітника Moran Security Group Дмитра Уткіна [якого тоді знали як заступника директора компанії Moran Security Group] (Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020). На чолі «козачої» роти поставили С. Дегтярьова, на той час — отаман Абінського міського козацького товариства Кубанського військового козацького товариства [у 2014 р. С. Дегтярьов і його син А. Дегтярьов поповнили ряди ПВК «Вагнера» як командири снайперських груп. Особисті номери М-1007 і М-1002 — відповідно] (Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020).

«Коли з нами говорили в Росії, пояснювали, що поїдемо за контрактом з сирійським урядом, переконували, що все законно і все гаразд. Мовляв, наш уряд і ФСБ у курсі та беруть участь у проекті. Коли приїхали на місце, виявилось, що нас прислали, як гладіаторів, за договором з якимось сирійцем, який чи має відношення до уряду, чи ні... Тобто ми — приватна армія місцевого авторитета. Але назад було не вийти. Як сказали, зворотний квиток коштує грошей, і ми його відпрацюємо, хочемо того чи ні». Завдання зводилося, як оголосили найманцям ПВК «Славянський корпус», до утримання контролю за центром нафтової промисловості, м. Дейр-ез-Зор. «Щоб почати його контролювати, виявилось, що до нього потрібно ще дістатися. Понад 500 кілометрів по місцевинах, зайнятих де урядовими військами, де опозицією, а де й зовсім незрозуміло ким» (Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020).

Перша та єдина бойова операція ПВК «Славянський корпус» виявилася невдалою. Надана їм військова техніка «була повним мотлохом і привести її у боєздатний стан не вдалося». Найманцям видали 37-мм автоматичні зенітні гармати М1939, які після обслуговування забрали сирійці, міномети ПМ-43 (120-мм полкові міномети зразка 1943 р.), до яких не було жодної міни, три БМП-1, дві з яких були умовно справні, та дві ракетних системи залпового вогню (далі — РСЗВ) БМ-21 «Град» із 10 реактивними снарядами без підіривників. Підготовлені танки Т-72 сирійці замінили на небоєготові іржаві Т-62, які довелося залишити. У перехід з Латакії до Дейр-ез-Зору колона вирушила 15 жовтня на обшитих саморобною бронею автобусах Hyundai та джипах JMC, які обліпили портретами Башара аль-Асада та сирійськими прапорами (Коротков, Д. 2013; Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020).

Прибувши спочатку до проміжного пункту — на військовий аеродром у м. Хомс для дводенного відпочинку, — найманці вирушили на Дейр-ез-Зор. Але до міста вони не дісталися, хоча й намагалися зробити це двічі. У районі м. Ес-Сухне колона потрапила у засідку підрозділів «Ісламської держави» (Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020). «Розосередилися, зайняли оборону. Рота козаків відійшла ліворуч і влипла — вступила в бойове зіткнення з кимось, хто був не за Башара Асада. Розгорнули міномети, з яких, однак, так і не вдалося накрити колону опонентів, підійшла урядова САУ [самохідна артилерійська установка 2С3 «Акація» — авт.], підтримала вогнем. Відбомбився по ворогах

асадивський літак [винищувач-бомбардувальник Су-17 — *авт.*]. Бойовики, яких, за різними даними, було чи то 2 тисячі, чи то 6 тисяч, виявилися настирливими, зважаючи на все, почали обходити батальйон і брати у кліщі. «Славянський корпус», не бажаючи марно гинути за ідеали сирійської державності... став відходити» (Industry Talk... 2014; Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020).

«Так би й полягли там усі — розповідає один із учасників бою. — Ми вже майже весь бека розстріляли... Але налетіла піщана буря. За кілька метрів один одного не бачили. Діма Уткін, який командував «слов'янською» ротою, повів своїх пацанів на прорив врукопашну, мовляв, інакше здохнемо тут всі. За «слов'янами» рвонули і «козаки». Але буря налякала і «чорних», наш прорив вони прогавили. Так і вийшли до Сухні. І шістьох «трьохсотих» винесли, з них двоє були важкими». Вважається, що саме завдяки діям Д. Уткіна, який оцінив ситуацію і прийняв рішення відступати, єдине зіткнення найманців «Славянського корпусу» у Сирії не перетворилося на могили для російських найманців. Через півроку саме Д. Уткін під особистим номером М-0209 очолив створений російською військовою розвідкою позаштатний підрозділ, який отримав назву ПВК «Вагнера» і знову поїхав воювати в Сирію (Гуськов, І. & Киряцев, А. 2020).

Відступаючого противника не переслідували. Більше того, частина найманців під час свого відступу покинула особисті речі та документи, що дісталися противнику та стали беззаперечним доказом російської авантюри у Сирії. Фактично це була втеча з поля бою. Про героїзм також не йдеться.

Так само оцінило дії російських найманців і сирійське військове командування. Ставлення до них різко зіпсувалося, відкрито висловлювалася зневага. Зганьблених «солдатів удачі» вивезли до Латакії, де роззброїли. 28 жовтня 2013 р. російський уряд екстрено направив до Сирії два чартерних борти для вивезення найманців до Москви, де їх біля трапу зустрічав спецназ ФСБ. Рядових контрактників, після допитів співробітниками ФСБ і підписання про нерозголошення відомостей і вилучення електронних носіїв інформації, відправили по своїх регіонах, а двох керівників ПВК «Славянський корпус» — В. Гусева та Є. Сидорова — арештували і висунули звинувачення у найманстві (Командири «Славянського корпусу»... 2014; Семінова, І. 2023). 24 жовтня 2014 р. Московський міський суд обом фігурантам цієї справи ого-

лосив вирок, яким визнав їх винними у скоєнні злочину, передбаченого статтею 359 Кримінального кодексу Росії (найманство), та призначив покарання у вигляді трьох років позбавлення волі кожному. Верховний суд Росії залишив вирок у силі (Хазов-Кассія, С. 2018; Командири «Славянського корпусу»... 2014).

Експерт Українського центру аналітики та безпеки Ігор Гуськов, який досліджує діяльність російських ПВК та їх злочини на Донбасі, зазначив, що «перша спроба використання цієї гібридної форми військової агресії в образі ПВК «Славянський корпус» закінчилася провалом для ФСБ РФ. Ба більше, таємна місія російських найманців у Сирії отримала широкий інформаційний резонанс...» (Звідки взялася ПВК... 2020).

Так безславно закінчилася історія ПВК «Славянський корпус». Проте з її бійців було утворено певне ядро майбутніх ПВК, зокрема й «Вагнера». Менш ніж через півроку багато хто з них зустрівся в Криму у ролі «ввічливих людей», які роззброювали українські військові частини, у подальшому брали участь у збройному конфлікті на сході України, а згодом повернулися на службу уже до іншого замовника, — знову Сирія (Коротков, Д. 2015).

Висновки та перспективи подальших досліджень. Швидкий розвиток приватної військової індустрії та участь приватних військових компаній у сучасних війнах тісно пов'язане з гібридним характером їх дій та застосуванням методів, якими держава офіційно не може послуговуватися.

Встановлено, що ПВК «Славянський корпус» була однією з перших російських компаній, що заклала передумови для створення у Російській Федерації інших подібних структур, зокрема й «Вагнера». «Славянський корпус» комплектувалася добровольцями з числа осіб віком 25–60 років, які проходили службу у МВС, спецназі, мали досвід бойових дій, володіли англійською мовою. Під час збройного конфлікту у Сирії (2013) компанія була представлена батальйоном чисельністю 267 осіб, розбитих на дві роти. Серед основних завдань, що виконували найманці, були захист нафтових родовищ, зокрема об'єктів з видобутку, транспортування та перероблення сирійської нафти у районі Дейр-ез-Зор, охорона енергетичних об'єктів і співробітників російських компаній, які знаходяться на сирійських підприємствах. Для виконання поставлених завдань учасники ПВК мали на озброєнні стрілецьку зброю (автомати, карабіни, пістоле-

ти, гвинтівки), а також кулемети, гранатомети, 37-мм автоматичні зенітні гармати 61-К, 120-мм полкові міномети ПМ-43, БМП-1, РСЗВ БМ-21 «Град» і танки Т-72.

Перспективним напрямом подальших розвідок з даної проблематики можуть бути дослі-

дження передумов створення російських ПВК, їх склад, організація й особливості комплектування, а також завдання, які вони вирішували на Близькому Сході, у країнах Африки та у війні в Україні 2014–2023 рр.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ

Гуськов, И. & Кирыцев, А. (2020). ЧВК «Славянский корпус»: история провала ФСБ РФ и западных спецслужб. URL: <https://myrotvorets.news/chvk-slavianskyi-korpus-ystoryia-prov/> [дата зверн.: 10.09.2022].

Звідки взялася ПВК «Вагнера» та скільки серед них українців — розслідування. (2020). URL: <https://www.5.ua/suspilstvo/zvidky-vzialasia-pvk-vahnera-ta-skilky-sered-nykh-ukrainsiv-rozsliduvannia-223310.html> [дата зверн.: 17.10.2022].

Командиры «Славянского корпуса» в Сирии осуждены за наемничество. (2014). URL: <https://www.fontanka.ru/2014/10/28/129/> [дата зверн.: 11.09.2022].

Коротков, Д. (2013). Последний бой «Славянского корпуса». *Фонтанка.Ру*. 14.11.2013. URL: <https://www.fontanka.ru/2013/11/14/060/> [дата зверн.: 14.10.2022].

Коротков, Д. (2015). «Славянский корпус» возвращается в Сирию. URL: <https://www.fontanka.ru/2015/10/16/118/> [дата зверн.: 15.11.2022].

Полунин, С. (2023). Что это за компания Moran Security Group, как попасть в ЧВК и условия. URL: <https://military-arms.ru/chvk/moran-security-group/> [дата зверн.: 17.06.2023].

Семенова, І. (2023). Привітання «хайль» та підпис двома блискавками. Хто такий «Вагнер» — екс-спецназівець Дмитро Уткін, який подарував ім'я пригожинській ПВК. URL: <https://nv.ua/ukr/world/countries/dmitro-utkin-hto-takiy-vagner-u-pvk-prigozhina-biografiya-foto-skandal-ostanni-novini-50317060.html> [дата зверн.: 21.04.2023].

Хазов-Кассія, С. (2018). Проект «М'ясорубка». Трое представителей командования «ПВК Вагнера» рассказывают про Донбас і Сирию. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/29084440.html> [дата зверн.: 12.11.2022].

Industry Talk: The Slavonic Corps-A Russian PMSC In Syria. (2014). *Feral Jundi*. January 14, 2014. URL: <https://feraljundi.com/industry-talk-the-slavonic-corps-a-russian-pmsc-in-syria/> [дата зверн.: 21.10.2022].

REFERENCES

Guskov, I. & Kiryacev, A. (2020). ChVK “Slavyanskij korpus”: istoriya provala FSB RF i zapadnyh spetsluzhb [PMC “Slavic Corps”: the story of the failure of the FSB of the Russian Federation and Western intelligence services]. URL: <https://myrotvorets.news/chvk-slavianskyi-korpus-ystoryia-prov/> [Accessed: 10.09.2022]. [in Russian].

Zvidky vzialasia PVK “Vahnera” ta skilky sered nykh ukrainsiv — rozsliduvannia [Where did “Wagner” PMC come from and how many Ukrainians are among them — an investigation]. (2020). URL: <https://www.5.ua/suspilstvo/zvidky-vzialasia-pvk-vahnera-ta-skilky-sered-nykh-ukrainsiv-rozsliduvannia-223310.html> [Accessed: 17.10.2022]. [in Ukrainian].

Komandiry “Slavyanskogo korpusa” v Sirii osuzhdeny za naemnichestvo [Commanders of the “Slavic Corps” in Syria convicted of mercenarism]. (2014). URL: <https://www.fontanka.ru/2014/10/28/129/> [Accessed: 11.09.2022]. [in Russian].

Korotkov, D. (2013). Poslednij boj “Slavyanskogo korpusa” [The last battle of the “Slavic Corps”]. URL: <https://www.fontanka.ru/2013/11/14/060/> [Accessed: 14.10.2022]. [in Russian].

Korotkov, D. (2015). “Slavyanskij korpus” vozvrashaetsya v Siryu [“Slavic Corps” returns to Syria]. URL: <https://www.fontanka.ru/2015/10/16/118/> [Accessed: 15.11.2022]. [in Russian].

Polunin, S. (2023). Chto eto za kompaniya Moran Security Group, kak popast v ChVK i usloviya [What kind of company is Moran Security Group, how to get into PMCs and conditions]. URL: <https://military-arms.ru/chvk/moran-security-group/> [Accessed: 17.06.2023]. [in Russian].

Semenova, I. (2023). Pryvitannia “khail” ta pidpys dvoma blyskavkamy. Khto takyi “Vahner” — eks-spetsnazivets Dmytro Utkin, yakyi podaruvav imia pryhozhynskii PVK [Hail greeting and signature with two zippers. Who is “Wagner” — ex-specialist Dmytro Utkin, who gave the name to the Prigozhyn PEC]. URL: <https://nv.ua/ukr/world/countries/dmitro-utkin-hto-takiy-vagner-u-pvk-prigozhina-biografiya-foto-skandal-ostanni-novini-50317060.html> [Accessed: 21.04.2023]. [in Ukrainian].

Khazov-Kassia, S. (2018). Proekt “Miasorubka”. Troie predstavnykiv komanduvannia “PVK Vahnera” rozpovidaiut pro Donbas i Syriiu [The “Meat Grinder” project. Three representatives of the Wagner PMC command talk about Donbas and Syria]. URL: <https://www.radio-svoboda.org/a/29084440.html> [Accessed: 12.11.2022]. [in Ukrainian].

Industry Talk: The Slavonic Corps-A Russian PMSC In Syria. (2014). *Feral Jundi*. January 14, 2014. URL: <https://feraljundi.com/industry-talk-the-slavonic-corps-a-russian-pmsc-in-syria/> [Accessed: 21.10.2022]. [in English].

Oleksandr ONYSHCHUK

*Hetman Petro Sahaidachnyi National Army Academy
(Lviv, Ukraine)*

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-7381-9117>

CREATION AND FIRST PARTICIPATION OF PRIVATE MILITARY COMPANIES OF THE RUSSIAN FEDERATION IN MILITARY CONFLICTS

The use of hired private armies and the involvement of military specialists on a contractual basis in military conflicts has a centuries-old history. Wide spread of private military companies in modern wars is closely related to their hybrid nature of operations. The changes that took place in the world after the end of the “Cold War” encouraged the rapid development of the private military industry. Since then, private military companies have become a very attractive and respectable business. That is why the purpose of the study is to reveal the prerequisites for the creation of Russian private military companies, as a modern phenomenon of mercenaries of previous generations.

After analyzing the latest research and publications, the activities of one of the first Russian private military companies, Slavyansky Corps, were clarified, which originated from the private security company Moran Security Group, which gained the first combat experience of using such a hybrid form of military aggression and laid the prerequisites for the creation of new Russian private military companies, including Wagner.

In the Russian Federation, unlike the rest of the civilized world, the creation and use of private military companies has especially revived and rapidly gained authority after occupation of the Ukrainian Crimea, participation in the war in the East of Ukraine in 2014 and events in Syria in 2015. The appearance of such structures has expanded opportunities of the Russian Federation to project its influence militarily in the Middle East and Ukraine, using methods that the state cannot officially use.

Key words: *military aggression, mercenary, hired private army, private military company, Slavyansky Corps, private security company, Russian mercenaries.*